

Sygn. akt I CSK 2335/22

POSTANOWIENIE

Dnia 15 czerwca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Wesołowski

w sprawie z powództwa P. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością
w P.

przeciwko K. P., K. P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 15 czerwca 2022 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powoda

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) I Wydział Cywilny i Własności Intelektualnej
z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt I AGa (...),

1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

**2. zasądza od powoda na rzecz pozwanych kwotę 2700,-
(dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

W związku ze skargą kasacyjną powoda P. Sp. z o.o. w P. od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 28 września 2021 r., Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Cel wymagania

przewidzianego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty jedynie przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek umożliwiających realizację publicznoprawnych funkcji skargi kasacyjnej. Tylko na tych przesłankach Sąd Najwyższy może oprzeć rozstrzygnięcie o przyjęciu lub odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania. Dopuszczenie i rozpoznanie skargi kasacyjnej ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne. Nie w każdej zatem sprawie, nawet w takiej, w której rozstrzygnięcie oparte jest na błędnej subsumpcji czy wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. Podkreślenia wymaga, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący oparł na przesłankach uregulowanych w art. 398⁹ § 1 pkt 2 i 4 k.p.c. Przesłanki te nie zostały spełnione.

Oparcie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo iż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć (zob. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08, niepubl., z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, niepubl.). Skarżącego obciąża obowiązek przedstawienia odrębnej i pogłębionej argumentacji prawnej wskazującej na zaistnienie powołanej okoliczności uzasadniającej przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, zawierającej szczegółowy opis tego, na czym polegają poważne wątpliwości interpretacyjne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 111/09, niepubl., z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/06, niepubl.).

Zdaniem skarżącego istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości, tj. art. 211 § 1 zd. 1 k.s.h. w odniesieniu do kwestii, czy przepis ten zakazuje członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością uczestnictwa w konkurencyjnej spółce komandytowej wyłącznie w charakterze komplementariusza, czy także w charakterze komandytariusza, ewentualnie komandytariusza, któremu przysługuje prawo prowadzenia spraw spółki lub umocowanie do jej reprezentacji, a także, czy zakazuje on uczestnictwa w charakterze członka zarządu lub wspólnika w spółce będącej komplementariuszem konkurencyjnej spółki komandytowej.

Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, by istniała potrzeba wykładni powołanego przepisu. Sformułowane przez skarżącego wątpliwości osadzone są w okolicznościach konkretnej sprawy i dotyczą powstałych *in casu* jego wątpliwości na tle art. 211 § 1 zd. 1 k.s.h. Skarżący pod pozorem potrzeby wykładni powołanego przepisu kwestionuje rozstrzygnięcie Sądu drugiej instancji, który stwierdził, że skarżący, łącząc odpowiedzialność odszkodowawczą pozwanych K. P. i K. P. z prowadzeniem działalności konkurencyjnej przez W. Sp. z o.o. sp. k. wobec W. Spółki z o.o., nie wykazał przesłanek odpowiedzialności z art. 293 § 1 k.s.h. w tym fakcie prowadzenia działalności konkurencyjnej przez W. Sp. z o.o. sp. k. oraz szkody, jaka miała powstać w majątku W. Sp. z o.o. w związku z działalnością konkurencyjną. W istocie skarżący nie formułuje wątpliwości na tle konkretnych przepisów, a kwestionuje ustalenia faktyczne i ocenę dowodów, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Nie ma zatem argumentów jurystycznych przemawiających za potrzebą wypowiedzenia się przez Sąd Najwyższy w sformułowanych przez skarżącego kwestiach.

Oparcie zaś wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na przesłance oczywistej zasadności wymaga wykazania niewątpliwej, widocznej na pierwszy rzut oka, bez konieczności głębszej analizy, sprzeczności orzeczenia z przepisami prawa niepodlegającymi różnej wykładni (por. m. in.: postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2002 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100, z dnia 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49).

Zdaniem skarżącego zachodzi oczywista zasadność skargi z uwagi na rażące naruszenia art. 327¹ § 1 pkt 1 i 2 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Podniósł, że dla rozstrzygnięcia sprawy kluczowa jest odpowiedź na pytanie, czy pozwani dopuścili się działania sprzecznego z prawem w postaci naruszenia art. 211 § 1 zd. 1 k.s.h., tymczasem uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie udziela odpowiedzi na to pytanie, a poświęcone tej kwestii wywody Sądu drugiej instancji mogą być rozmaicie interpretowane.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie przekonuje, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia prawa, które skutkowałoby oczywistym uzasadnieniem skargi. W orzecnictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że zarzut naruszenia przez Sąd drugiej instancji zasad sporządzania uzasadnienia orzeczenia (aktualnie uregulowanych w art. 327¹ oraz art. 387 § 2¹ k.p.c.) może zostać skutecznie podniesiony wyjątkowo wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego orzeczenia nie ma wszystkich koniecznych elementów bądź zawiera kardynalne braki, które uniemożliwiają przeprowadzenie kontroli kasacyjnej (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2021 r., II CSKP 88/21, niepubl., postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 lipca 2020 r., II CSK 583/18, niepubl.). Z lektury motywów zaskarżonego wyroku wynika, że Sąd Apelacyjny szczegółowo rozważył postawione w apelacji zarzuty koncentrujące się na kwestionowaniu stanowiska Sądu pierwszej instancji co do tego, że pozwani nie ponoszą winy w zakresie naruszenia zakazu działalności konkurencyjnej, o którym mowa w art. 211 k.s.h. i stwierdził, że nie wykazał on przesłanek odpowiedzialności z art. 293 § 1 k.s.h., w tym wysokości poniesionej szkody, o czym mowa wyżej, szczegółowo odnosząc się do zaoferowanych przez skarżącego dowodów. Skarżący podważa w istocie ustalony w sprawie stan faktyczny i zamierza do jego modyfikacji, zgodnie z przyjętym przez siebie kierunkiem. Nie uwzględnił, że postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów. Analiza zatem wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadzi do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując wyrok dopuścił się rażącego naruszenia 327¹ § 1 pkt 1 i 2

w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. w stopniu przemawiającym za oczywistą zasadnością skargi.

Wobec powyższego, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji. O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 k.p.c.